

Cinc teatres catalans...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... Ha arribat l' hora de fer comèdia!

Any IV - Núm. 177

Barcelona, 14 de novembre de 1934

Preu: 20 cèntims

La bona premsa

A manca de millor, avui oferim als nostres lectors alguns trossos escollits d'aquell periòdic setmesó que en certs moments de deliri ha pretès fer-se passar per un setmanari humorístic. Ens referim al D. I. C., al cristianíssim D. I. C., que en un dels seus darrers números dedicava tota una pàgina a reproduir trossos d'una informació publicada el 17 d'octubre per A B C, per tal de donar una idea del caràcter satànic de la revolució preparada per la Maçoneria, servint-se com instrument dels esquerrens, socialistes, comunistes i anarquistes.

El dissabte següent, D. I. C., que havia acceptat com article de fe les informacions del diari del senyor Luca de Tena, deia, parlant d'A B C, a propòsit d'un altre afer:

«L'A B C, si es tracta d'un màoó troba sempre manera de fer-lo simpàtic al seu públic. Temps ha que ens coneixem. I prou per avui.»

El mateix D. I. C. publicava també la següent caricatura, que es refereix a un aplec de Minyons de Muntanya, de la Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat, celebrat l'any passat a Collsacabra.

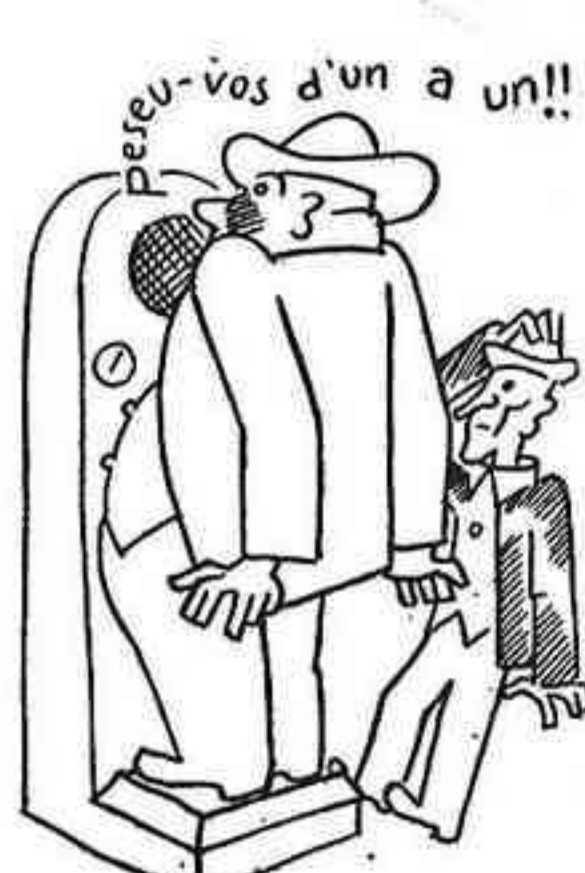
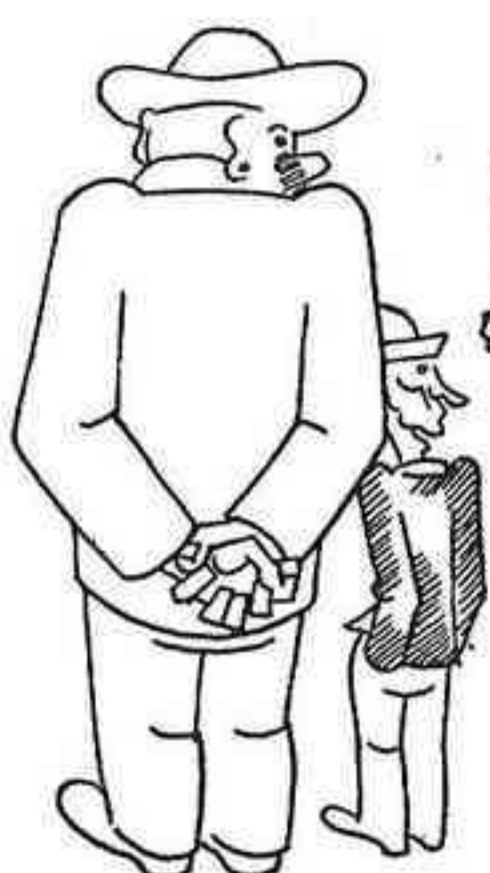
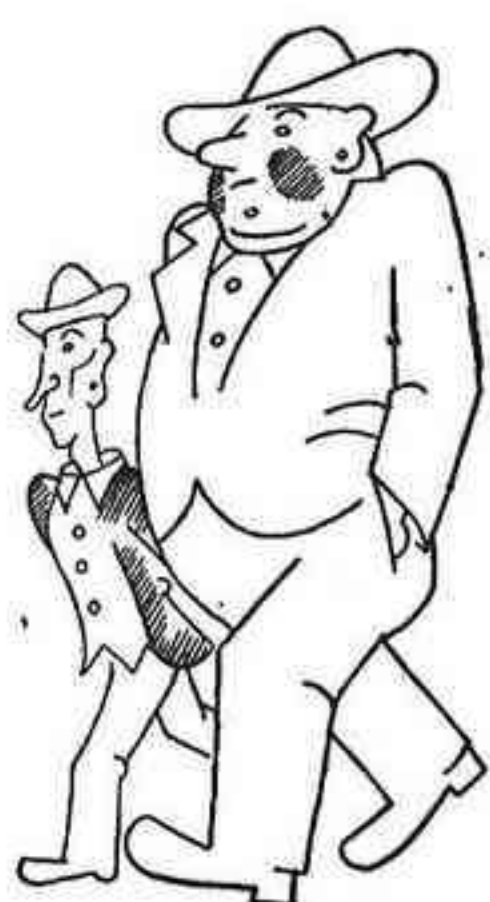

«Un aplec de Minyons de Muntanya, de la Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat, celebrat l'any passat a Collsacabra.»

A aquest aplec hi assistiren diverses personalitats eclesiàstiques, entre elles la de més alta jerarquia de Catalunya.

Cal afegir, només, que el D. I. C. és un setmanari catòlic professional i antimacabònic per afició.

Després es queixaran si va tanta gent a l'infern!

AQUELLA BASCULA PARLANT

Els grans processos de la Història

Una altra vegada, encara, ha d'ésser EL BE NEGRE el que ha de venir a informar els lectors catalans de les coses d'una mica d'importància que passen al món i a la vegada denunciar les terboleses de la premsa nostrada, disposada sempre a vendre's a l'or de les grans empreses.

Fa vuit dies que Matuska va cantant les veritats al tribunal de Budapest sobre els descarrilaments de trens que ha comès en la seva vida. I els diaris de Catalunya vinga no dir-ne res. Per què? EL BE NEGRE que no tem les represàlies, ni té perquè parar la mà, ni la pota, ne ho vol amagar per més temps.

Tothom recordarà aquells gloriosos temps en què els trens de la Companyia dels Ferrocarrils Catalans descarrilaven un dia si i l'altre també. El que la gent no sap és que els descarrilaments van deixar de produir-se l'endemà mateix que Matuska era detingut.

No volem ésser més explícits, per avui.

Unicament direm que possiblement d'ara en endavant la premsa catalana voldrà fer passar Matuska per un inventor d'aparells per evitar els descarrilaments, el qual asajava sobre la via amb èxit cada vegada creixent. Denunciem per endavant la maniobra. Les grans empreses se les pensen totes.

Aquest número d'EL BE NEGRE ha passat per la censura.

PROSES CULTES

El Museu i l'art romànic

La solemne i, no cal dir, oficial inauguració del Museu (regional) del Palau (Nacional) de Montjuïc posa una vegada més sobre el tapet, que en aquesta ocasió, i lamentant-ho molt, no pot ésser verd perquè els jocs prohibits ho són (prohibits, no verds), la tan debatuda com poc resolta qüestió de l'art romànic que el visitant pot, si vol i amb tota llibertat, admirar (l'art romànic, no la debatuda qüestió), un cop pagada l'entrada i deixats els paquets, si en porta, al guardarrobes de l'entrada (no de la que ha pagat, sinó de la de l'edifici).

Nosaltres, que sempre que s'ha presentat una qüestió d'aquestes hem donat la pauta del mètode científic a seguir per resoldre-la, seguint-la i resolent-la, naturalment nosaltres creiem arribada l'hora de posar les coses en clar i projectar una llum tan brillant com elèctrica damunt les populars tenebres de l'Edat mitja.

Què és l'art romànic?, es preguntarà, perplex, el visitant en traspasar el llindar del Museu. Com el seu nom indica, l'art romànic és l'art dels romànics, que eren els nens gòtics del temps dels gods, als quals, per tal de no confondre's-hi els titulars del nom, que, no havent passat per Roma s'havien corromput adquirint tots els vicis, d'on prengueren el nom de visigods, els anomenaren, per mal nom, romànics, per defugir l'equívoc que en el futur podia néixer de la semblança etimològica del varonil visigod amb la femení vicipte.

Moros o cristians

No ens ho inventem. Es El Debate que ho diu.

Sota el títol de «Querian matar en Méjico a los sacerdotes», publica un telegrama del qual és el següent fragment:

«Fué devuelta a la Comisión especial, sin discusión, otra proposición que pedía condena de muerte para todos los curas, por considerarlos traidores a la patria. Firmaban dicha proposición los maestros de la escuela federal de Matamoros (Estado de Tamaulipas).»

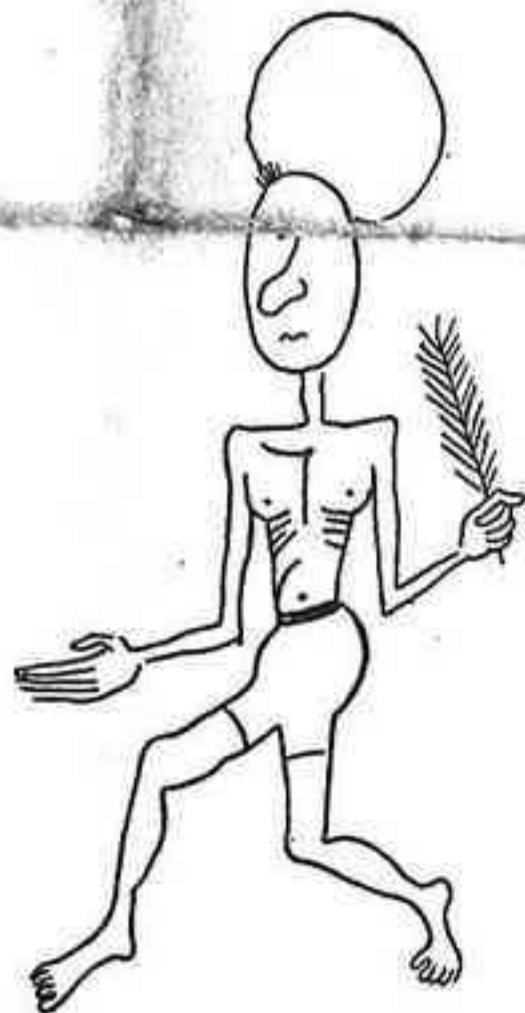
Com quedem! Eren matamoros o mata-capellans?

Preguntes indiscretas

Davant la gran quantitat de baixes que han plogut sobre la Lliga, el seny ordenador d'aquella casa va disposar que fossin impreses unes lletres que ha dirigit a tots els ex-socios preguntant els motius que els han induït a donar-se de baixa de les hosts de senyor Cambó.

Sembla que la pregunta ha estat considerada indiscreta pels interessats—la major part dels quals han entrat a la C.E.D.A. del davant—, i, abans de deixar-la sense resposta, hom diu que han acordat fer també uns impresos exposant els motius que han decidit la seva guillada.

Descendants en línia directa de l'avi matn del guerrer Sánchez Román, del qual prengueren el nom, els romànics eren gent catòlica, apostòlica i romànica, com

UN SANT ROMANIC

el seu nom indica, i com indiquen les seves aficions, gent de capelleta, romànica naturalment, que, sota el patronatge del senyor Plandiura d'aquell temps, pintaren una col·lecció Plandiura de capelletes que s'agruparen en federació de capelletes romàniques i s'installaren en el Palau Nacional d'aquell temps, que no era romànic, i que, destruït per les invasions, les guerres, les vagues, els bombardeigs i els sabotatges, fou substituït, en temps de l'Exposició Internacional de 1930, per l'actual, per tal que les capelletes, trobant-se sense protecció, no es dispersessin per l'estranger. De l'antic Palau no en queda rastre: en canvi, les capelletes hi són quasi totes perquè eren obra de romànics.

El senyor Vallès i Pujals, pensa

No es tracta d'una calúmnia ni d'un engany. El que diem en el títol és veritat. Comprenem perfectament la sorpresa del lector i la seva incredulitat, però que pensi que els primers sorpresos forem nosaltres. I encara que sigui trist haver-ho de dir, nosaltres ens demem a la veritat i la veritat s'ha de dir sempre. El senyor Vallès i Pujals pensa. Si no pensés mai La Veu s'hauria atrevit a publicar aquells pensaments del senyor Vallès i Pujals que publicava, molt amagadets, la passada setmana.

Es clar que tot seguit que hem llegit aquests pensaments hem cercat les fonts de la inspiració en tots els manuals de l'alfabetisme. No hem trobat res que s'hi assembless. De totes maneres els hem enviat al seu amic senyor Ferran Valls i Taberner per si és més afortunat que nosaltres.

Encara que no siguem partidaris de malgastar les nostres columnes dedicant-les a la filosofia, hem de fer avui una excepció amb els pensaments de l'illustre Pujals i Vajals. «Penso, doncs existeixo.»

«Quants pobles han sofert llargament per haver escoltat falsos profetes.»

«Des de dalt d'aquestes piràmides trenta anys de catalanisme ens contemplen.»

«Cambó és Déu i Ventosa el seu profeta.»

«Val més riure que fer riure.»

«Els dirigents de l'Esquerra, disfressats de catalanistes i autonomistes, feien coses que desdeien d'aquestes idealitats.»

«L'hàbit no fa el monjo.»

«Avui tothom sap el que vol; pocs saben el que volen» (pensament pensat en francès).

«No hi ha remei contra la calvicie.»

«Val més saber llegir que saber escriure; per això he escrit Elogi de Catalunya.»

Aquests i molts d'altres pensaments podríem transcriure fidelment. Ens acomitem amb la mostra. Són els més selectes. De tots aquests pensaments en fem un ram i pietosament els dipositem a la tomba del senyor Vallès i Pujals, oberta per quan tingui a bé morir-se.

Garipau, ficat al cau!

Si jugant a la manilla, la bescabrilla i el cau, al set-i-mig i al parchesi, t'has quedat sense ni un clau encara que et defensaves com una fera, de brau, i t'ha emigrat de l'armilla tot allò que era cacau i al teu cor, per tanta culpa hi tens un constant rau rau, quan la consciència, severa, no et deixa un moment en pau, recordant les teves culpes: garipau, fica't al cau!

La sort no m'afavoria i sempre em dava el mal dau, si volia divertir-me i me n'anava al sarau, sempre em tocava ballar-la amb la que a mi menys em plau; el meu germà s'ho gastava tot amb pintures d'en Grau (*) perquè deia: a mi m'encanta aquest rosa i aquell blau i, després, s'engrescava amb el recritic Palau, encara que jo li deia: garipau, fica't al cau!

Es molt trist trobar-se sempre treballant com un esclau amb la tinta i amb la ploma

com aquell Carles Sindrau (**) que fabricant abaloris es va tornar mig babau i en comptes de creure al pare li responia: guau guau! i ara es dedica a l'anunci amb el seu estil suau i ha deixat els abaloris ben tancats amb pany i clau i li diu el seu manager: garipau, fica't al cau! (***)

Jo no sé ja a quina espluga en quin recó ni en quin cau hauré de ficar-me un dia, com aquell Fadri de Sau, o hauré de cantar la jota bramulant cada riu riu! que faci estremir les pedres, perquè jaestic fent el pau amb aquesta cantarella que, tan si us plau com no us plau, ja quasi us l'heu llegit tota quan a aquest vers arribau: per això plego, dient-me: garipau, fica't al cau!

(*) Sala.
(**) i Ponç.
(***) o: posa't aquest barret, que per al cas ve a ésser el mateix.

Una com un cove

El senyor Honorat era allò que en diuen un home com cal.

Era un home amb uns bigotis que Déu-n'hi-do: es deixava creixer l'ungla del dit petit i no comprava res a terminis...

Fora de dir-se com la campana grossa de la Catedral, al senyor Honorat no li passaven gaires coses.

Tenia una vida llisa, una vida tranquil·la d'home casat que adora i és adorat. A més, tenia una pipa d'escuma de mar amb el bust de Cervantes i un posat adient amb aquella pipa.

Una història si fa no fa com la de tots i un instint de fer bondat que feia feresa.

Malgrat tot això, però, el senyor Honorat tenia una immerescuda fama d'home viu, feta de somriures i copets a la panxa, de mitges paraules i de fets suposats i mai prou aclarits.

De tant en tant, el senyor Honorat trobava un amic que li picava l'ullet tot dient-li:

—Entesos, senyor Honorat! Entesos!

I tot això es pot dir que era la vida privada del senyor Honorat.

Es feia la roba gris i sense mirar-s'hi gaire. Diu que el sastre li prenía la mida a ull i mai n'havia tingut queixa.

Era abonat a la rifa, i va haver de deixar-ho córrer perquè mai es recordava de mirar la llista. Però un dia...

Un dia, que era dimarts de Carnestoltes, el senyor Honorat es llevà feliç i ignorant del què havia de passar-li.

Ja li va semblar, allà al migdia, que alenava més fort que de costum. Si no fos que ni pensar-ho, hauria dit que sospirava; el bigoti li feia un palpit de marabú i el sol era dolç i melós com una crema cremada.

La seva dona aquell dia estava

tota riallera i vermellota. Si no fos que ja feia dinou anys que eren casats, i com si res, el senyor Honorat hauria pensat que anaven a posar-li al món el primer fill.

Havent sopat, el «fàries» va sortir-li bo i li marxava com un havà amb una cendra blanca i una aroma tan rebona, que el senyor Honorat va arribar a esverar-se: temia sentir-se felicit.

Però arribat que fou al cafè, va tenir una mala notícia: aquella nit no hi havia «manilla». Faltava el senyor Ramonet, que havia desertat per anar a un ball de disfresses...

—què ha de fer l'obrer—els altres tres, vulgues que no, i vençuda la natural resistència del senyor Honorat, varen haver d'anar amb el senyor Ramonet.

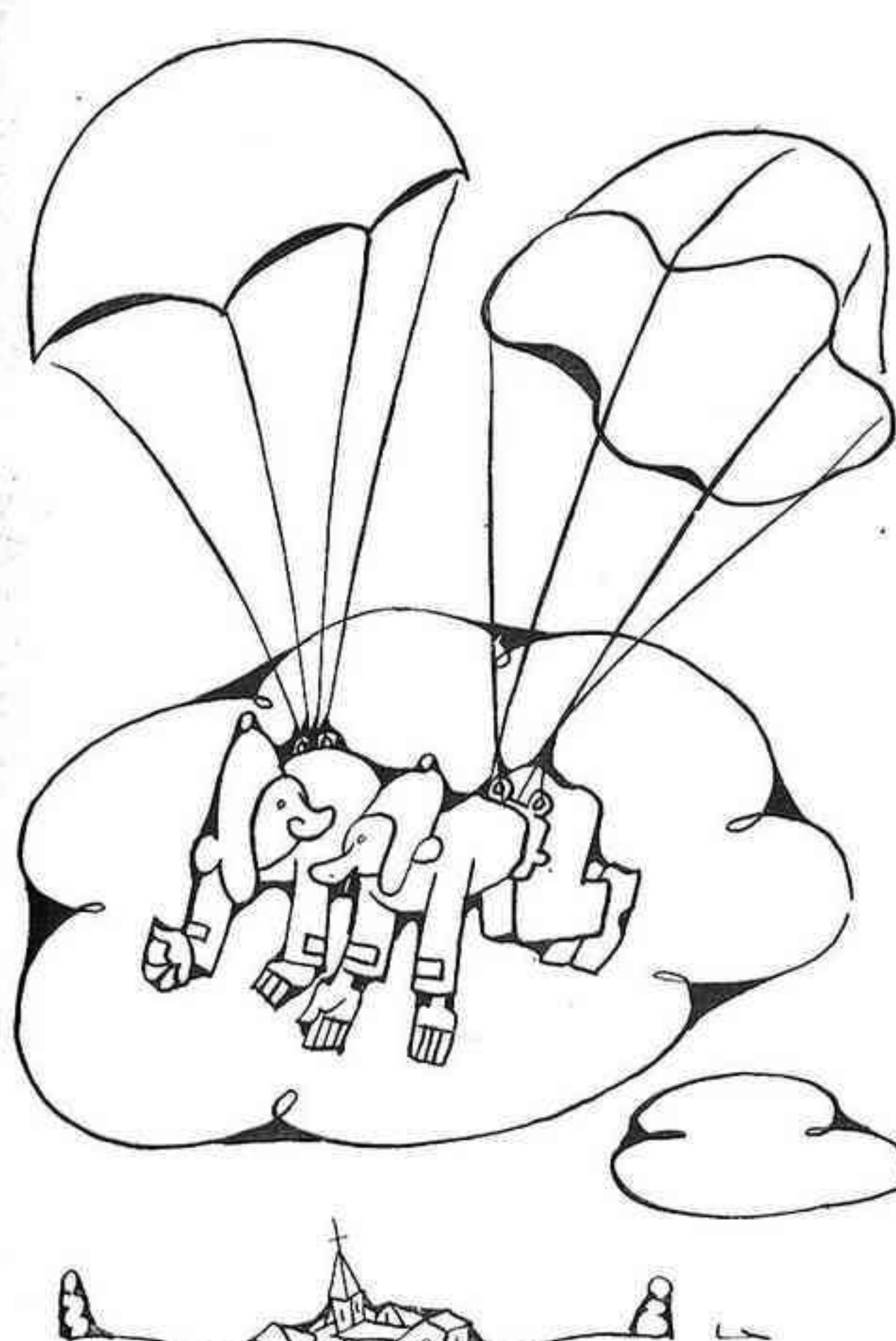
Vet aquí de quina manera el nostre home, el senyor Honorat, va trobar-se per primera vegada al mig d'un ball de disfresses, abandonat a la seva sort i al seu destí aventurer.

I com estava escrit (que diuen), catacruc!: una mascareta que se li acosta, tota caratapada i bellugadissa, i «que no em coneixeràs... i que si em coneguessis, i que patatim i que patatim, i polca... i ja la ballem!»

Al senyor Honorat, nedant entre l'angoixa i la felicitat amb un tuf pecaminós i aquella donota als dits, les serpentina li semblaven serps, i es pensava que anava a passar-li qui sap què.

Però, més que res, pensava allò que els passa als marits dolents que enganyen la dona les nits de Carnestoltes.

Després de la polca vingué la

—Si, home, si, aquell grassinet que era bormi...
—Ara! Ara hi cauc!

—Quines coses fa fer la gana!

massura i després el perdre l'oremus, i amb tot això, el senyor Honorat encara no havia pogut esbrinar qui dimoni era aquella dona. Tot era demanar-li que es treïés la careta, i ella tot era no voler-se-la treure; però aquella veu, ai, què diable!, i aquell perfum i aquell peuet menut, ai, ai, ai! Honorat, on t'has ficat?

El senyor Honorat ja ni es recordava dels seus amics. A mig ball ja anava pel seu compte i no estava per ningú que no fos aquella mascareta, com si tota la vida es coneguessin.

I el cor li anava de pressa, i varen sopar i varen beure xampany i tot! I va arribar allò que havia d'arribar: aquell moment desitjat i temut de treure's la careta.

Ella poc que volia, però al senyor Honorat ja li havia sortit allò que els hi surt als homes quan es queden sols amb les dones: li havia sortit la bèstia. La bèstia! I el senyor Honorat que es pensava que no en tenia...

No hi va haver més remei; ella, tota tendra i sufocada, tota dolça i vergonyosa, va posar-se la mà a la cara, com si fos el Comendador...

Al senyor Honorat el cor li batregava amb furia, l'ofegava la tradició. Els ulls fixos guaitant la sorpresa d'aquell rostre misteriós i inèdit. Va estar a punt de demanar-li que no es destapés. Però ella, implacable, zasl, va arrancar-se la careta, i...!!! no era la seva dona!

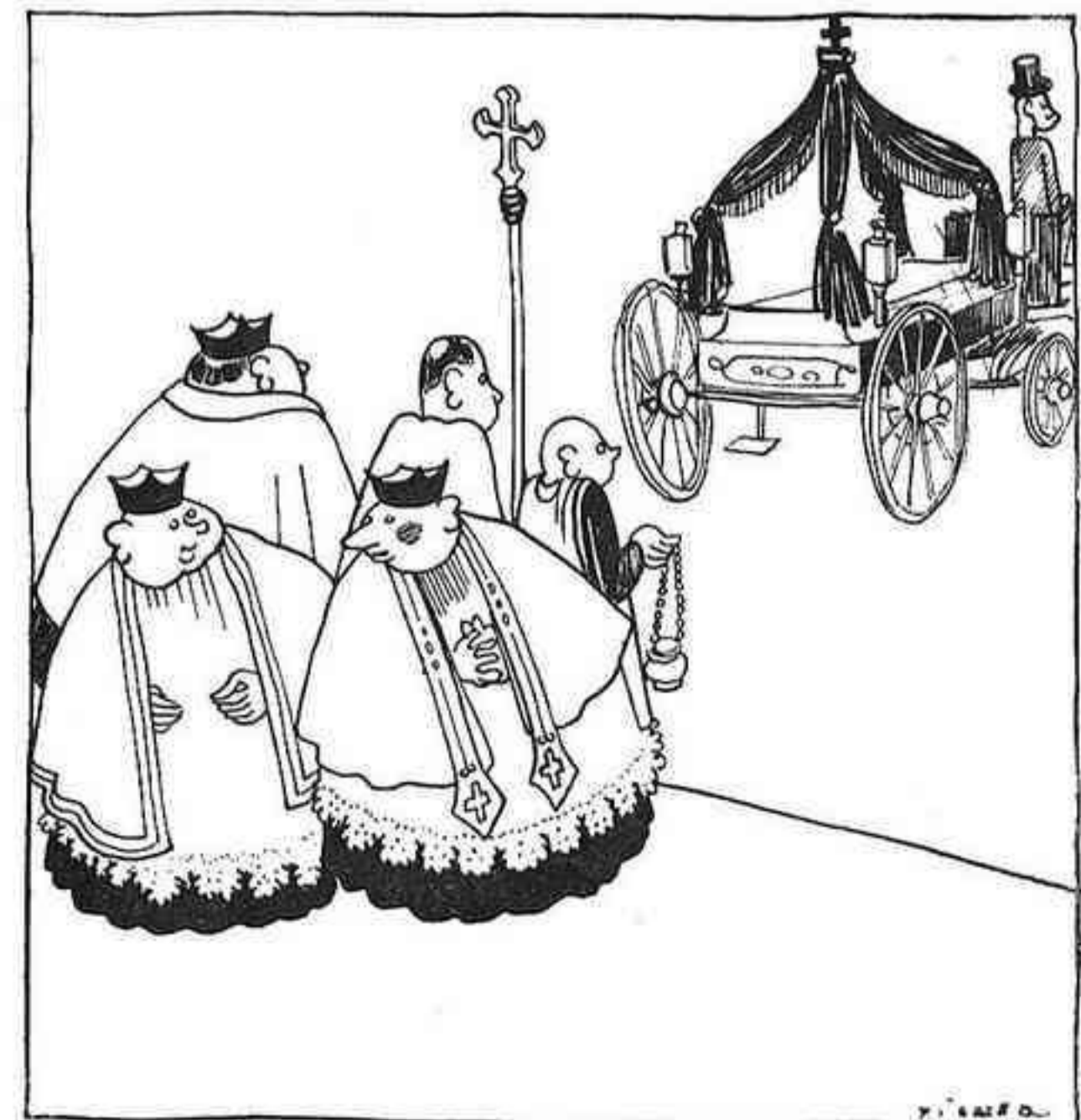
Abrics i Trajos, últims models
La casa més assortida de
Barcelona

Corbates «GRANDMOND»
Patent 134.509
Saló de les Cent Mil...
Visiteu-lo
Camises, 50 assortits per la present temporada
Gust, Qualitat, Preus baixos
Sempre DANIEL'S
Rambla de Catalunya, 13

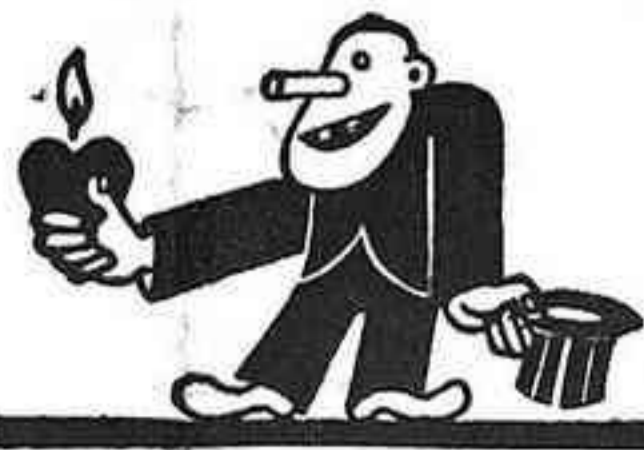

Màgic. — I retòric.
Dràcula. — Bona.
«K3». — S'aprofitarà.
S.A.C. — Visto para sentencia.
El Carro del Vi. — Alsa amigu, quina carretada! Bons minyons.
Nominal. — I tant!
TAFT. — Insistiu si voleu... però abrevieu.
TOLO. — Massa local.
Be-tua. — No, senyor, no: Et BE NEGRE sempre ha anat amb el cap ben alt... i pensa seguir anant-hi.
Roma-nones. — Doncs, nones.
Mondragon. — La plantilla de dibuixants està completa. A més... el que té cura d'aquesta secció és un dibuixant!...

—Ja és trist, ja, que només ens deixin cantar quan hi ha un mort...

amb el cor a la mà

UN PRECEDENT DE PES

Pre-Inauguració de la temporada de teatre català al Poliorama. Pre-Estrena de *Les ales del temps* de l'Artís. Dia de «tast» per als crítics.

A la sortida hom comentava animadament la gosadia de l'autor de fer reunir tots els personatges al voltant d'una taula per a dir-se el nom del porc tot sopant. Algú ho remarcava com una novetats.

—De totes maneres — s'afanyà a dir un crític enudat —, existeix un precedent: el drama de la *Passió*, on es reuneixen a sopar en escena tots els apòstols per a dir-ne quatre de fresques a Judes.

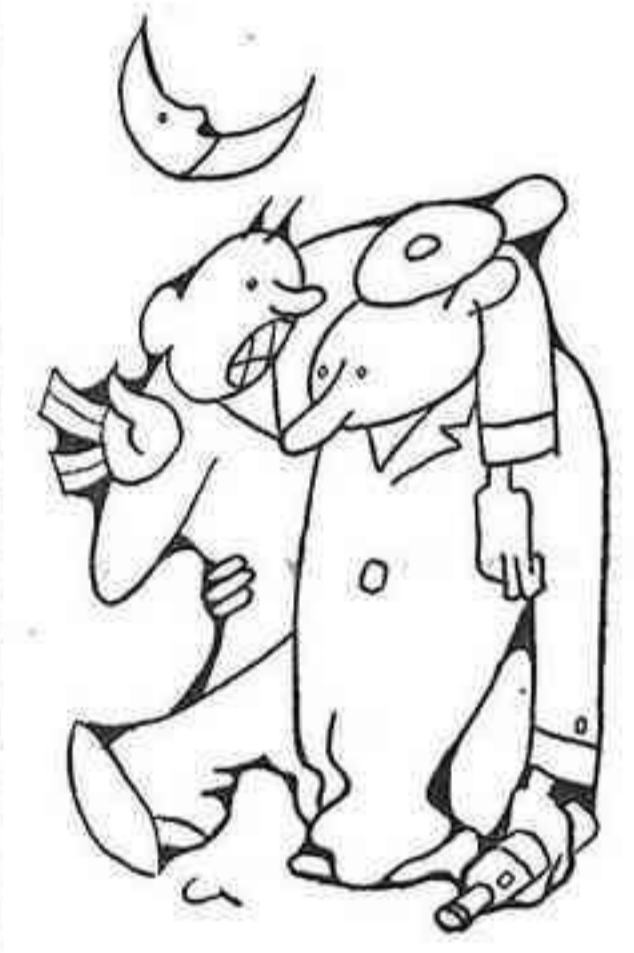
ELS GRANS TRAGICS

Quan semblava que l'inefable ex-president del Consell de Ministres, senyor Samper, passaria a la història com un alquimista recercador de fórmules màgiques, heus ací que se'n revela com un tràgic inimitable.

Amb motiu del debat parlamentari sobre els fets d'Astúries, el senyor Samper, en el curs del seu discurs va tenir una frase que esferè a tots els diputats. Dirigit-se a un diputat monàrquic, va dir: «Jo no necessito la caritat. Mai no he estès la mà. Per a mi, abans que la caritat, l'ostracisme o la cicuta».

El bo del cas és que aquell dia, el retòric redactor especial de *Mirador* a Madrid, deia: «El senyor Samper, avui ha tingut al Parlament, en defensa de la seva gestió presidencial, accents de seny mediterrani entre Nestor i Ulises».

...

—Saps, tu, Miquel? Ara ens hauríem de torrar de debò...

L'ESpanyolada

El dia menys pensat, qualsevol diari anglès publicarà una d'aquelles cròniques en les quals, un periodista que ha passat un parell de dies a Barcelona, hi descobreix el nostre país, i, entre altres coses, dirà que en els camps de futbol barcelonins, quan els jugadors fan una bona jugada, el públic ho celebra cridant: «Olé!... i tots ens hi farem un gran tip de riure».

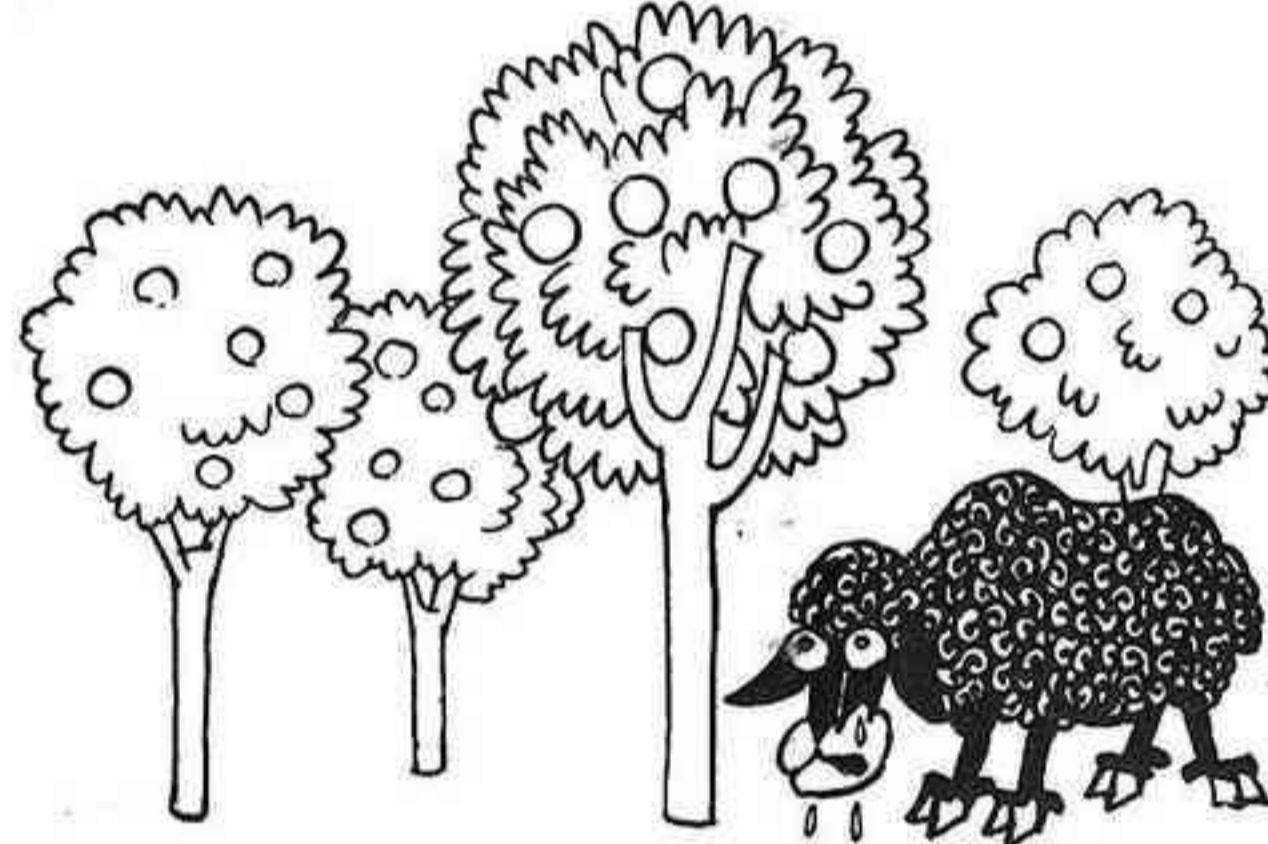
I el bo del cas, és que el periodista anglès haurà dit la veritat!

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO
Corts, 414 • Telèfon 30422

El plany dels tarongers

Deu tarongers n'hi havia, deu tarongers n'hi haurà.

Boi tancats a dins d'un pati tots deu vinga sospirar; cada sospir una queixa, cada queixa un gemegar. Escoltem el que ara diuen, escoltem el seu parlar; el que tingui el cor de pedra, ben segur no els entendreà.

Ai, ai, ai, com el temps roda i no es cansa de rodar. El que ahir eren rialles, avui sols fa sanglotar; el que era cants i xivarn, silenci que fa esclaiar. Tan alegres que èrem sempre i ara sols fem que plorar; cada llàgrima una taronja que no gosa madurar. Totes les coses que heu vistes, si les poguéssim contar!

A la nostra dolça ombreta hi feia de bon estar. Pasturaven vaques grasses, les vaques de l'esquerra; sota la copa de fulles hi venia a reposar mant i manta funcionaris cansats de tant feinejar, i a la nostra soca feble s'hi volien recolzar aquells que esperaven tanda per anar-los a ajudar; escamots i rabassaires s'hi solien ablegar; els polítics hi aprenien el bell art de governar, vent dels més llumyanys països hi venien a badar, i més d'un frare de barba hi aprenia a renegar. Tot eren flors i violes al pati del taronjar.

Mes ai!, que una nit funesta tot se n'anava a rodar. De llavors sols cares tristes, cares que fan esclaiar, passen per la nostra vora sense gosar-se aturar. Ja no ve cap funcionari a l'ombreta a reposar, a bescantar dels que manen, que és com l'escalafó es fa. Ni rabassers ni escamòtics, ni badocs, que tants n'hi ha, ni polítics que improvisen, ni parelles de la mà, ni els que esperen la ganqueta d'algun rosegó de pa, ja no vénen a alegrar-se a l'ombra del taronjar; només algun ordenança, de tant en tant sol passar, i algun mosso de l'esquadra que sembla que perdut va. Per això un vent de tristesa la fulla ens fa tremolar, de no sabè el que ara ens passa ni el que ens espera demà.

Deu tarongers n'hi havia, deu tarongers n'hi haurà. EL BE, sentint com es planyen, troba a punt de plorar.

L'ART... APLICAT

L'existència d'una fantàstica decoració a base de vidre i metall en una de les més importants manufactures de plaer de Barcelona— que per cert va anar a càrrec del senyor Ricard Crespo—es gairebé coneguda de tothom.

En canvi, la visita—de bona fe, per bé que podia tenir fatals conseqüències—que va fer en la no esmentada manufactura el conegut crític d'art senyor Alcàntara Gusart no ha arribat a hores d'ara a coneixement del gras públic. I mereix ésser divulgada per tal que la gent de bones intencions evitin anar per aquests mòm de Déu amb el cor a la mà:

El senyor Alcàntara Gusart (crític d'art, ja ho hem dit una vegada però ara ens sembla bé tornar a dir-ho), té una doble personalitat. Es administrador de la Casa de Caritat.

L'endemà de la seva visita a la casa suspenca acompanyat d'en Ricard Crespo, el conserge de la casa se li acostà i li digué, fent-li la mitja rialla:

—Vaja! Senyor Alcàntara! No ho hauria dit mai!

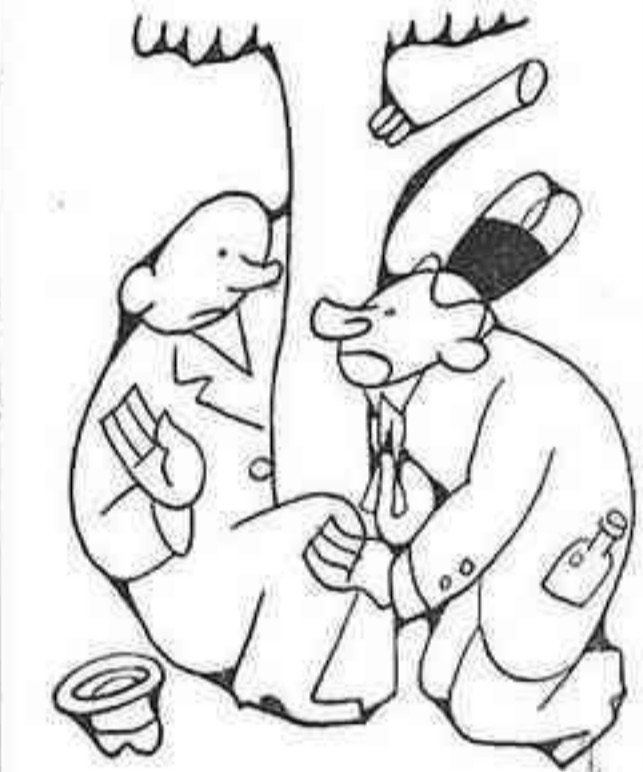
—Què voleu dir? Què és aquest to?

—No s'enfadi, eh? Però, jo, la veritat, m'hauria estimat més una senyora... Miri que anar amb aquell jove... oh, i sec com una mala cosa!

—Però a què ve això ara? —Home, no ho negui, si tot baixant l'escala vostè li anava dient a crits: «M'ha agradat. He disfrutat molt. Tornaré un altre dia.»

I és que el dependent de la Casa de Caritat ignorava que en les cambres de luxe hi ha (segons diuen), una decoració que justifica la presència d'un crític per Alcàntara Gusart que sigui.

...

—Doncs, a mi, el que em mareja més és la darrera copa.

...

ELS NOSTRES CLASSICS

El *Mundo Gráfico*, de Madrid, té una secció titulada *Colaboración espontánea*, dedicada als frenètics, grafomans i toca-campanes en vers de tot Espanya, els quals hi envien les produccions dels seus efervescents cervells, produccions que hi són publicades en tota llur integritat, sense corregir-ne res absolutament, com degudament fa constar la redacció.

El número d'aquesta revista, corresponent a la setmana passada, publicava aquesta joia, donant amb aquesta acció una prova de la seva atenció per a totes les literatures peninsulars:

¡LA RROSA!

(Cantot la fecta a P. F.)

¡La rosa!
ques canpa sa auto perfamada
es per ella son deura,
lu joven la vol colli
ella si torna punzan
em sas urpas de gatet,
ella es bol defenza
mes el joven que per ella ba,

[no rendix!
ella em toto son pet sa rrazisteise,
pro es inutil diu el collido,
jo vine em las estisoretas
y per mes que tu bulgas defensarte,
¿ansi tu no em vensaras?
no tos pas de posa xai;
cuán jo sols vine per adora
las tendras fullas,
ja ubeix que tu etboldrias albuña
de nosaltres, joven que et fem

y tu comprens que sols et cullian
com a burla, y et boldrias apartu
mes lo joven que deban
que deban son pit et bol,
¿tu ya veus, veus, com el sol brilla
qu'l joven et nol eimdemna?
ja ten acontentarias si paguesis
tan brilla
com el joven que et porta,
mes si es noya,
y sum amor la rosa bol aricia,
de deban son pit la treu
per que oreu que es un detorp,
la rosa a de sofrí,
y en son cor deu di,
perque ax de so tan esclava,
perque no em podem dexa mori
amb la sao mateza de mon rose
que axi cuan la roma nature donat
em boleyera per las pai
es compare mas fullas,
y el rose no auria de plora, ni
dels que holen presomis. [sufri,

A. PASCUAL

Nosaltres, però, al mateix temps que agraïm al *Mundo Gráfico* la seva hospitalitat, com a amants de la literatura pairal i nostrada, dirigim els nostres blames més durs al senyor A. Pascual, per no haver dirigit la seva diguem-ne poesia al Bloc Manelic, on tan bon paper hauria pogut fer. De la comprensió i de la cordialitat del senyor Bonavia, bé en podia esperar un bon acolliment.

AGUSTÍ BÓ
MOBLES
d'Acer
per a
Oficines
CORTS CATALANES, 600
BARCELONA

LABORSA
LA VIDA
COTITZACIONS

Barça's	34-10
Miller's	0'10
Gironès	0'00
Generalitat's	?
Ajuntament de Barcelona.	?
Teatre Català (oficial)	0'10
Art-Museum-Catalonia	475'90

Després dels passats cracks borsàtico-polítics, no hi ha cap valor que hagi aconseguit cridar l'atenció del mercat.

El diner segueix vacilant i sense trobar una sortida.

Barça's, malgrat alguna desvalorització passatgera, continua en situació immillorable.

Miller's-Gironès, dat i beneït. L'emissió oficial de *Teatre Català* no ha trobat l'acolliment que era d'esperar i actualment les seves corpòries accions, handicapa-des pel last de la solitud, es cotitzen a una dècima part de la unitat monetària.

L'únic valor relativament nou en el mercat barceloní, però de cotització internacional, és l'*Art-Museum-Catalonia*, que malgrat haver debutat amb una cotització acceptable, ha d'anar-la consolidant i sobrepujant a mida que el gros públic vagi abocant-s'hi.

SALA PARÉS
EXPOSICIÓN I VENDA
DE PINTURA ANTIGA I MODERNA

RADIO UNIVERSITAT
P H I L I P S P H I L I P S
Philips 521, 6 vàlvules, 485 pessetes
Demonstracions a domicili, sense compromís
Vendes al comptat i a llargs terminis
RONDA UNIVERSITAT, 1 - TEL. 23132

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»
Verdadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'específics

Solament IMPERMEABLES i ABRICS DE CUIRO
FABRICA BALMES 18
PACAREU i SERIÑA, S. en C.

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

El director d'El mundo cambia, igual que el director de Cimarrón, Cabalgata, El rey de la plata i d'altres films d'aquesta mena, sembla que s'ha proposat cinematografiar la famosa dita: «Com passen els anys!»

En El mundo cambia veiem quatre generacions d'una família que comença poblant l'Oest i que acaba com el rosari de l'aurora. Sort dels tataranets, que sembla que tenen ganes de tornar a l'Oest!

Film molt més emocionant per als americans que no pas per a nosaltres. Per a ells, és un tros viu de la seva història. Per a nosaltres, és un film més que ens interessa, sobretot, per l'excel·lent treball d'aquest extraordinari actor que es diu Paul Muni.

El món canvia, evidentment. Els que no canvien tant són els autors dels arguments cinematogràfics.

En aquesta nova aventura, Tarzan, com que n'havia passat d'altres i fins i tot havia estat imitat — ara resulta que aquest és l'únic autèntic — s'ha perfeccionat molt i fins, segons les gasetilles de La Pantalla, l'òrgan setmanal de l'Urquinaona i la Metro, ha perfeccionat el que no es pot dir el seu crit. I, com que en el film aconseguix reunir tot cridant uns grans ramats d'elefants i simis, el fan cridar pels carrers de Barcelona per veure si fa anar el públic a l'Urquinaona. Una delicada atenció als futurs espectadors.

En el film, Johnny Weissmuller, que fa un any que viu amb Maureen O'Sullivan a l'Àfrica Central, s'expliquen els rumors de divorci amb Lupe Velez i ella, la Maureen, no la Lupe, sembla que hi està d'allò més contenta. Regenten, entre tots dos, una escola de civilització d'animals salvatges i, en presentar-nos-els aquesta vegada, després de la darrera exhibició, els trobem molt més ben educats; realment han fet uns progressos tan grans que d'ací a uns anys serà impossible trobar una sola fera a l'Àfrica — central o sucursal — perquè totes, prèviament educades, seran a Hollywood fent pel·lícules, si és que ja no hi són ara.

Entre les belleses del Tarzán hi ha les caderes de Maureen O'Sullivan que, naturalment, no són d'ell, sinó d'ella, i unes exhibicions de nudisme quasi integral i sublacustre. I entre els trucs miraculosos, la lluita de Johnny Weissmuller amb un lleó que li queixaleja un braç sense deixar-li rastre de ferida, i uns trets que li engega un amic que el deixen mig mort amb una esgarinxada al front i que un simi li guareix amb suc d'herbes i el posa tan fort que pot derrotar un exercit de lleons.

Però en canvi hi ha altres escenes amb la trampa tan amagada, que no pot ésser que n'hi hagi i que demostra que amb el crit de Tarzán als llavis es pot anar per tot el món salvatge i civilitzat, fins pels carrers de Barcelona.

Un film que agrada molt als infants i als grans; als primers per les feres i als segons per les anques.

Fantásio

La creació mestra de

Es un film Paramount dirigit per l'animador

RUS MARION GERING

Un periodista valencian que es deia Miquel de cognom, i si no s'ha mort encara s'ho diu, va escriure una vegada un drama que, deia ell, havia d'ésser una gran sorpresa per al públic perquè quan aquell es pensava que al final del tercer acte l'obra s'acabava, encara hi havia cinc actes més.

El mateix passaria amb el Tarzán, si no fos que Edgar Rice Burroughs va escriure el lot de llibres abans que la Metro s'adonés que en podia fer un lot de films i, és clar, quan se'n va adonar, el públic ja havia llegit el lot de llibres. Però la Metro va dir, ah sí? Millor que millor perquè ja tinc mitja propaganda feta. L'altra mitja, la fa amb el crit de Tarzán pels carrers de Barcelona i esperant la gent jove. Els vells es pensen que tornen a cridar maduixes pels carrers i en quant a l'interessat, l'elefant del Parc, l'escolta amb la més gran indiferència, cosa que és la prova més clara que el crit és un camelo.

URQUINAONA

obté a diari el major èxit de la temporada, esgotant-se les localitats a totes les sessions amb l'única i autèntica continuació

EL ÚNICO DEL VERDADERO JOHNNY WEISSMULLER Y MAUREEN O'SULLIVAN

Es despacten localitats amb quatre dies d'anticipació

Horari dels dies feiners

El local més modern de Barcelona per la seva organització i confort

MARYLAND
URQUINAONA, 5

doble del Fèmina. En ell hi veiem com es fan les festes a l'alta societat de Nova York i la confiança que hi regna. Els detectius que vigilen els objectes de valor apunten els noms dels assistents i marquen la mà dreta dels cavallers amb un timbre de goma talment com si es tractés de bens, amb perdó del Negre.

Al Fantásio projecten una Madame Du Barry interpretada per Dolores del Río. Dolores del Río tira al dret. I el director també. Els actors, veient això, no es queden en terra.

La que s'hi queda és la Història. Però director i intèrprets se'n riuen i el públic també.

Al Metropol projecten en la més gran inimitat El favorito de la Emperatriz. El títol i el fet que el protagonista sigui un tenor expliquen la cosa als que encara no l'han vist. Als que l'han vist els ho explica el film.

COLISEUM
TELEFONO 18466

EL DICTADOR
Deliciosa comèdia PARAMOUNT amb RICARD CORTEZ i

Stan LAUREL Oliver HARDY
Charles CHASE en **Compañeros de fuerza**

Un programa optimista cent per cent

El Maryland és un nou cinema que s'ha inaugurat ara a la Plaça d'Urquinaona i que, contra el que el seu nom indica no s'hi pot fumar. I no s'hi pot fumar a més que no és permès, perquè si s'hi pogués fumar s'hi hauria de fumar, segons indica el nom, maryland, que és un tabac que no fa pel luxe i el bon gust del local.

El film de la inauguració Paso a la juventud que indica les bones

intencions dels empresaris d'omplir cada dia, és un film de Jan Kiepura, Marta Eggerth i Paul Hörbiger, tres noms suficientment coneguts perquè la joventut i els altres passin a dintre. L'argument, divertit i musical. Naturalment.

PUBLIC CINEMA
Passatge de Gràcia, núm. 57
Teléfono número 79681

Secció contínua 3 tardes a 1 matinalada
Seient i pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segona visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatjes - Documentals
Tots els Dilluns canvis de programa

ELS ANALFABESTIES

Un èxit al Paral·lel

Qui ho ha dit que el gènere «frivol» està en decadència? Llegiu, només, aquesta perla de cuplet, creació de la senyora Emilián de las Heras, al Stambul. Fa així:

TITI
Letra y música de Raimundo Lereña Monreal

Ha llegido de Hollywood; pero no es velluz, y castiga a la mujer más que Chevalier. Siendo un fiero jabali no es madrigal, no comprende el español, y es de Graná.

Refrán
Tití, cuidao con los billetes, haber donde los metes, no te vayan a engañar. Tití, cuidao que si te cueles, te quedas a dos velas y te tienes que aguantar. No seas lila, espavila, ten cuidado, por que yo he visto que al más listo se la han dao. Tití, si tienes un apuro, y te hace falta un duro, vete al Banco de Bilbao. Si le dan tabaco inglés, fuma y dice yes, si le ofrecen Piperman, bebe y dice biam. Pero cuando el maître Hotel viene a cobrar, despidando dice así, no compre pan.

Per a quan, la Inquisició?

Puritanisme versallesc

Ha estat molt celebrat, a França, el ban publicat per l'alcalde de Versailles decretant la prohibició d'un film que el bon senyor, més papista que el Papa, o, el que és el mateix, més purità que tots els comitès puritans de la campanya puritana pel puritanisme en el cinema als Estats Units, ha trobat ple d'escàndol i llibertinatge.

Pagant-la a pes d'or, que és el seu preu veritable, hem pogut obtenir una còpia d'aquest preciós document, que reproduïm, traduït, a continuació:

«L'alcalde de Versailles, oficial de la Legió d'Honor.
Vista la llei de 5 d'abril de 1884: Considerant que un cinema de Versailles inclou en el seu programa la pròxima projecció d'un film titulat The Kid from Spain (Kid d'Espanya); Considerant que l'argument d'a-

quest film és escabros i que la seva realització és netament contrària a la moral pública;

Considerant que les escenes lúbriques s'hi succeeixen, i que, en uns decorats apropiats, dones agru-pades en actituds particularment suggestives, aconseguixen fer perillosament agradables uns situacions senzillament vicioses;

Que per fer-se'n càrrec no cal sinó donar un cop d'ull a l'opuscle de propaganda, que, per donar una breu mostra del film, en reproduïx algunes escenes escollides en unes fotografies lúbriques, el càracter pseudo-artístic de les quals no és sinó llibertinatge;

Considerant que un semblant film, netament immoral, no deu presentar-se en públic,
Decreto:
Article primer. — Queda prohibida en els cinemes de Versailles la projecció del film titulat The

Kid from Spain (Kid d'Espanya) presentat per Samuel Goldwyn i distribuït per Artistes Associats, S. A.

Article segon. — El comissari central queda encarregat de vetllar per l'execució del present decret, que notificarà pel seu compte als directors dels següents locals: Cyrano, Alhambra, Kursaal i Casino.

Versalles, 25 d'octubre de 1934.
L'alcalde de Versailles,
V. LE COZ.»

Després de pregar als nostres lectors que apreïen en tot el seu valor aquella frase que parla de fer perillosament agradables certes situacions, els prometem avisar-los amb temps la projecció d'aquest film a Barcelona.

A nosaltres, des de que hem llegit el ban de l'alcalde de Versailles, no ens passen els dies.

MOLT BEE!

Teatre Poliorama i d'EL BE NEGRE

«Les ales del temps», comèdia subvencionada en tres actes, d'Avellí Artís

(L'escena representa una sala corpòria i isabelina.)

Sr. Capdevila. — Quin mal em fan les sabates! No puc caminar!
Sra. Fremont. — Digueu a l'Aluges que te'n compri uns altres. Per alguna cosa estem subvencionats.

Sr. Capdevila. — No! Si les sabates em vénen bé... Això ho dic per fer riure...
El públic (riu).
Sr. Martori. — Vinc de molt lluny. He estat a França, a Àfrica, a Amèrica i a l'estranger. Porto babutxes corpòries, licors corpòries, tabac corpòri, mantons de Manila corpòries, quimonos corpòries, gomes corpòries «para tener bien sujeto el varillaje de los paraguas», catifes corpòries, cordons per les sabates corpòries (són de Maria lla!), sedes corpòries, perfums corpòries i oriflames corpòries. Tot per obsequiar-vos!

Sr. Lluelles. — Com es veu que paga la Generalitat!
Sr. Capdevila. — Quin mal em fan les sabates!
(El senyor Martori obsequia els seus amics amb cigars i licors exòtics i altres presents.)
Sr. Martori. — El plaer voreja el desideratium si s'alterna el tast d'aquests elixirs amb les pipades d'aquest tabac.

Sr. Capdevila. — Quin mal em fan les sabates!
Sra. Bover. — Aquest oncle d'Amèrica em sembla que m'agradarà!
Sr. Capdevila. — Quin mal em fan les sabates!
Sra. Nicolau. — Martori, Martori, per què no m'estimes?
Sr. Martori. — No t'estimo, però et regalare un quimono que té un dragó corpòri brodat.

Sra. Nicolau. — Martori, t'aimo en silenci.
Sr. Martori. — Doncs passa'm la mà pel llom del dragó.
Sra. Nicolau. — Indecent! Que et penses que som a l'Espanya?
El públic. — Em comencen a fer mal les sabates...
TELÓ (de sabata)

ACTE SEGON

(L'escena representa la mateixa sala isabelina i corpòria.)

Sr. Capdevila. — Us contaré l'història de l'emperador Titus...
Sra. Fremont. — Que era un emperador que li feien mal les sabates?
Sr. Martori. — Si us penseu que he deixat els dobles de la Metro per venir a perdre les ales del temps al Poliorama, us erreu. Jo em vull casar amb la senyora Bover.

Sr. Estivill. — Creu-t'ho! La se-

nyora Bover és la meua promesa.

Sr. Martori. — Ah, sí? Donc ara et tirare una mica daltabaix del balcó.
(Va a fer-ho.)

Sra. Nicolau. — Pensa que estem en estat de guerra!

Sr. Martori. — Gràcies. Es que tinc l'intellecte handicapat pels pesonnes tortuosos de les passions esporàdiques.

Sra. Nicolau. — Quin llenguatge més corpòri! T'estimo!

Sr. Martori. — No juguis... No juguis... Ja en parlarem al tercer acte...

TELÓ
ACTE TERCER

(L'escena representa la sala isabelina que s'ha convertit en un menjador corpòri.)

Sr. Lluelles. — Encara que em vegin vestit d'indi, no s'espantin. Es que hem de fer un dinar, i la qüestió és fer broma.

(Les senyores Nicolau, Baró i Cazorla i els senyors Martori, Lluelles, Torner, Estivill i Galceran s'asseuen a taula i dinen.)

Sr. Martori. — Quina joia estar entre amics! A propòsit: qui és la mare de la senyora Bover?
Sra. Nicolau. — La mare de la senyora Bover sóc jo.

Sr. Lluelles. — Doneu-me les olives!
Sr. Estivill. — I, ja que parlem d'aquestes coses... qui és el pare de la senyora Bover?
Sra. Nicolau. — És el senyor Martori.

Sr. Galceran. — Feu passar la mantega.
Sr. Lluelles. — Ja que estem en pla de confidències, seria indiscret preguntar si entre els reunits hi ha algun fill de p...?

Sr. Martori. — Ja en parlarem a l'hora del cafè. Ara, que tothom es casi amb qui li correspon i en pau.

Sra. Bover. — I el pare de la comèdia, qui és?
Sr. Artís. — Un servidor!
(Surt en escena i és copiosament ovacionat.)

FI DE L'OBRA

Teatre Poliorama

Avui tarda i nit i dijous tarda
LES ALES DEL TEMPS
Dijous nit: Estrena de la comèdia en tres actes de Lluís Elies

MADAME
decorat nou del llorejat pintor Bosc Roger
TOTES LES NITS
MADAME
Gran companyia catalana

Teatre Romea i d'EL BE NEGRE

«La Plaça de Sant Joan», sarsuela en tres actes, de Josep M. de Sagarra

(L'escena representa, tots tres actes, la plaça de Sant Joan, de Solsona, però no es pot dir... Època actual d'En Sagarra.)

Sra. Alonso

Sóc la tendra colometa que sospira pira pira: i t'estimo, Ventaiols, tant si vols com si no vols.

Sr. Ventaiols

Solsona és bona si la bossa sona, i tampoc perdo l'estona quan estic amb una dona.

Sra. Tàpies

Casadieta lleugereta, casadeta i... tururut! Em van casar amb en Nolla; pobret, m'ha sortit cornut!

Sr. Nolla

Ai, muller, si hi creus així disfruta cada setmana, que jo ja m'estaré al llit amb les banyes cargolades que travessin els llençols i set dobles de flassades, i quan vagi pels carrers toparé amb les cantonades.

Sra. Morera

Sóc mare, mare, remare; sóc mare, com hi ha Déu, d'aquelles que fa en Sagarra més mares...

Sra. Guari

Calla, garneu!

(L'acció continua, amb versos millors que aquests. El públic lamenta, però, que en una sarsuela tan bona només hi hagi música als entreactes. Pel que fa a l'obra, no passa res que no fos previst. En fi: un bon èxit del teatre lric català, pel que tant ha lluitat el malaurat Llimona.)

A l'entrada del Poliorama, un fotògraf hi té instal·lades unes vitrines de propaganda, en les quals

MARYLAND
URQUINAONA

Grandios èxit

"PASO A LA JUVENTUD"
Música ROBERT STOLTZ
Dirección CARMINE GALLOVE

Grandios èxit

Sr. Jankiepura
Sra. Marta Eggerth

PRINCIPAL PALACE
Companyia de Revistes de Margarida Carbajal

Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de la revista
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Tardes
LAS INVIOABLES
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

exhibeix uns retrats, de gran tama- ny, que són uns preciositats. L'altre dia, sortint de la funció, algú preguntà, assenyalant les fotogra- fies:

—Qui són aquests? —Els que han pagat — respon- gué, ràpid, en Xavier Regàs, que tampoc havia pagat.

Les ales del temps és una comè- dia ambiciosa que té unes quan- tes escenes molt bones i unes al- tres que no ho són tant. El públic, injustament, s'ha fi- xat més amb aquestes darreres que amb les altres.

Com que, des de fa mesos, des d'aquesta secció no hem tractat pas gaire bé la senyora Mercè Nico- lau, ara tenim la satisfacció de dir que la seva interpretació de la comèdia de l'Artís la trobem ex- cellent a tot ser-ho. Discreta, intel·ligent, sensible. Un gran treball. De debò!

La plaça de Sant Joan és una de les comèdies més felices de Sa- garra. És una mena de ballet, una estampa animada amb la millor gràcia d'aquest món. La companyia del Romea la bro- da materialment. En fi: un èxit merescut.

GRANJA ROYAL SALÓ DORÉ Gran èxit de Crazy Boys Orchestra ALS TES I SORTIDES DE TEATRE De 10 a 12, nit CONCERTS TOLDRA PROGRAMES EXTRAORDINARIS

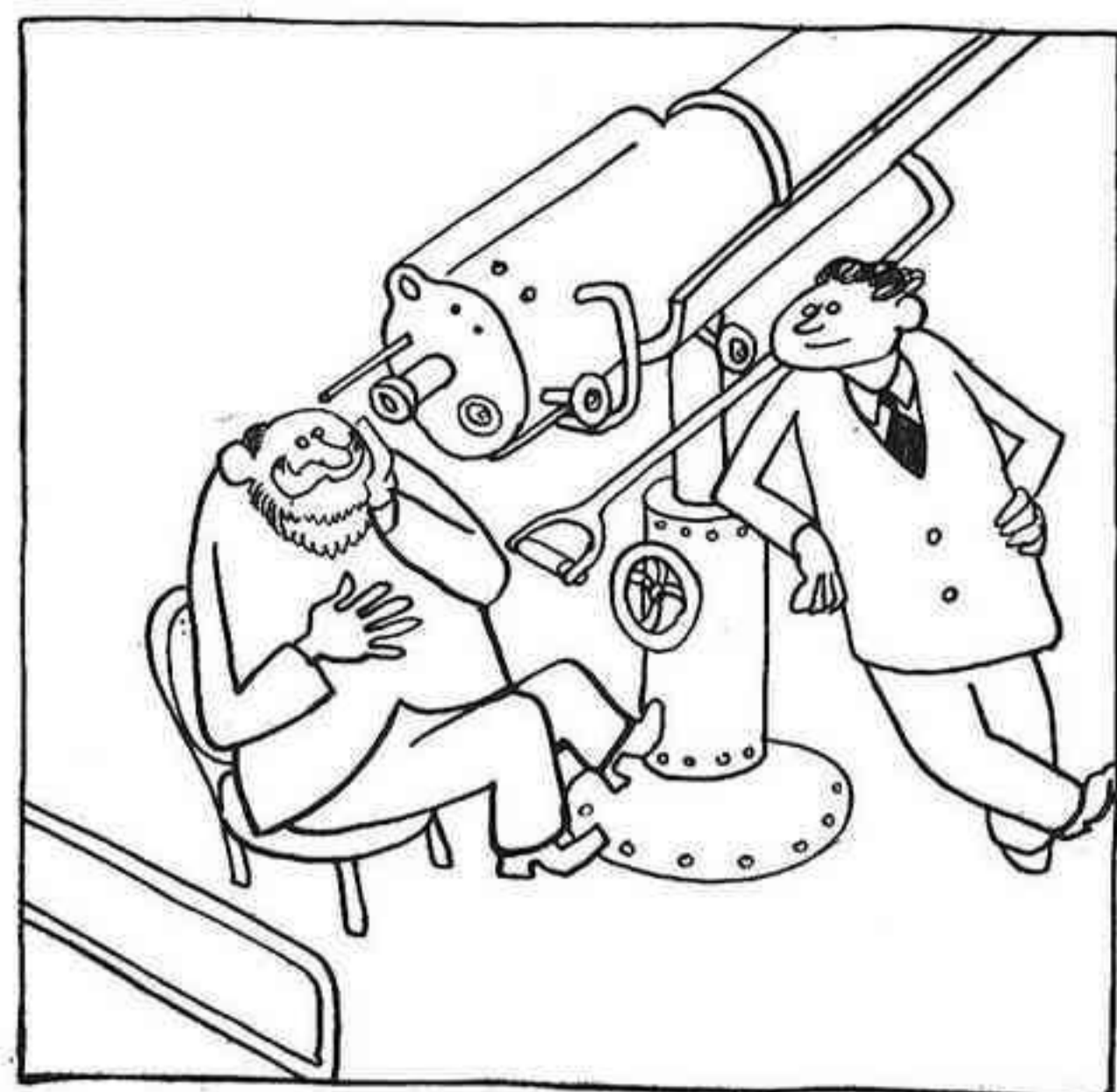
Sagarra s'ha permès una facècia que sols han pogut apreciar els iniciats. En la seva comèdia hi ha un duo d'amor entre els perso- natges que interpreten la senyora Alonso i el senyor Ventaiols. Aquests personatges s'anomenen, respectivament, Isabel i Dalmau. I... resulta que el marit de la senyora Alonso, es diu Dalmau Costa, i l'esposa del senyor Ven- taiols, Isabel Pujol. A l'escenari de Romea la facècia ha estat molt apreciada.

Els senyors Ramon Xuriguera i Domènec Pallerola, ambdós molt perjudicats per la suite adminis- trativa del 6 d'octubre, es dedi- caven, l'altre dia, al comentari pes- simista. —Està vist—varen concloure—: tal com es posen les coses, no tin- drem més remei que dedicar-nos a escriure comèdies. —No creia que la repressió fos tan forta!—féu, com a comentari, un periodista que mai parla mala- ment de la gent.

Al cap de dos dies de l'estrena de Les ales del temps, un soci de l'Ateneu trobà Sebastià Juan Arbó, secretari del Comitè del Teatre de la Generalitat: —Què, com va al Poliorama? Hi ha gaire gent aquesta tarda? —Que voleu dir que fan funció a la tarda?—contestà interessat el secretari del Comitè.

Al Teatre Barcelona la compa- nyia de la senyora López Heredia representa Felicidad, obra adapta- da, traduïda i retallada de Le Bon- heur, d'Henri Bernstein, traduc- ció, adaptació i retallament perpe- trats pels senyors Juan G. Olme- dilla i José Bertrams Solsona, que firma, però no escriu. El senyor Bertrams Solsona, prou i massa co- negut dels nostres lectors, autor d'obres escrites o traduïdes per en- càrrec seu, ha tingut aquesta ve- gada la fortuna que el seu colla- borador fes la traducció, adaptació i retallada de tal manera que tot- hom es pensés que eren efectiva- ment seves. La companyia de la senyora Heredia interpreta l'obra com si fos del senyor Bertrams Sol- sona tot sol sense intervenció del senyor Olmedilla i molt menys del senyor Bernstein, i la senyora He- redia aprofita l'ocasió per lluir, com sempre, unes vistoses toilettes i un maquillatge més vistós en- cara.

La decoració de Tribunal del segon acte sembla, per l'art, del senyor Bertrams Solsona; però per la pintura té un gran parentiu amb el maquillatge de la senyora Heredia. El senyor Asquerino és el primer actor, però ho dissimula tant com pot i ho aconsegueix amb un èxit esclatant.

El gran astrònom. — Demà plourà... L'altre. — Com ho coneixeu mestre? — Perquè em pica l'ull de poll.

(D'EL BE NEGRE DE 10 DE NO- VEMBRE DE 1931)

A l'empresari del combat Giro- nès-Miller li han sortit dos grans.

Mots d'esperit

L'altre dia, en una de les nom- broses penyes que concorre i que vivifica el senyor Pere Coromines, es parlava de l'exigüitat de deter- minats vestits de bany femenins. Don Pere, va cloure la conversa amb una referència als vestits mas- culins. Referint-se als d'un conegut minyó, que ha donat molta feina a les lletres i a les arts, deia que es passejava per la platja de Sant Pol amb un senzill slip. I un dia—afegia el nostre home— es veu que l'slip, massa recreant del sol se li va esquinçar, i restí, se li va veure el Xirau-Palau!

Un, de tan gran, és Monumen- tal.

De l'altre, és Miller que no en parlem.

A l'Estadi de Montjuïc ha estat vist Rafael Moragues entrenant-se.

Sembla que cada matí fa tres rounds d'ocarina.

El senyor Pich i Pon assistí a la inauguració del Museu d'Art de Catalunya.

Els que, gràcies a Déu, ens deixen

En les passades inundacions de mesquita laica ha mort ennegat el que en vida política fou el pundo- nerós i honorat, tan honorat que fu- mia fàstic, Millanu Iglesias Amfrosi: imagineu-vos com ens ha col- pit la desaparició d'aquest cavaller de l'ideal, que amb la seva cava- lleresca indústria havia sabut cap- tar-se quelcom més que les simpa- ties de tothom. D'origen humil, per bé que in- determinat, assolí a força de sacri- ficis col·lectius una envejable for- tuna particular, molt particular, però que era com si fos de tot- hom, ja que tenia les mans obertes i foradades cap endins. Pobre cadàver! Darrerament s'havia lliurat a tasques de marque- teria, treball delicat i que vol bons dits, i això l'ha mort. Ha passat d'aquesta vida com havia viscut: transitant beneficiando, com diuen els clericals. Conseqüent ateu, no ha rebut el viàtic, que, per cert, havia repar- tit en temps de la seva gloriosa labor municipal. Al Govern Civil, on matà una estoneta el dia de la proclamació de la República, el recorden àdhuc les estorettes dels peus. Rebi el bigotut cadàver l'expres- sió més grandiosa del nostre con- dol.

Plorava com una criatura.

Deia que era la influència d'a- quelles pintures tan romàntiques.

Fins a l'estratosfera es porten mitjons Molfort's. El senyor Pic- card ho veia i no s'ho creia.

A La Vanguardia ja tenen un títol triat per si els suspenguessin.

La Esquela del Ensanche.

Al Poliorama porten plom a l'ala.

O a les ales...

A Les ales del temps.

Quins temps, mare de Déu!

Es poden fer tots els papers... si són de barba.

LA DETENCIÓ DE LA PITONISSA El policia. — A què no endevineu per què vine?

orelles esgarrriades

L'home i la bèstia

En la informació de la crisi fran- cesa, publicada dissabte a Mirador, llegim:

«Entre les primeres personalitats vistes per Tardieu hi ha, natu- ralment, Tardieu, que ara es tro- ba en una clínica vora el Bosc de Bologne, convalescent d'una lleu operació soferta en una cama.»

Aquest Tardieu que, natural- ment, la primera cosa que fa és visitar Tardieu, més que malalt d'una cama deu estar malalt del cap.

Republicans conservadors

Una notícia del Ciero del dia 10:

«Don Miguel Maura, declara: En el edifici del antiguo Hos- picio, hoy Museo municipal, se declaró un incendio, que fué sofo- cado rápidamente. Quedó destruida gran parte de un torreon, pero el fuego no afectó a la sala de museo. El señor Salazar Alonso presenció los trabajos de extinción.»

Aquest Miguel Maura, també, té una manera de declarar... foc!

Longevitat anarquista

En una informació de Terrassa. La Vanguardia del 25 d'octubre dona compte de la detenció d'un tal Camilo Norte:

«El Norte había tomado parte en los sucesos revolucionarios pro- vocados por la F. A. I. el año 1392 en ocasión del asalto al Ayunta- miento y con motivo de la última amnistia se libró de la pena de doce años de presidio a que había sido condenado.»

Si un home condemnat l'any 1392 encara era a la presó, més que una amnistia, es mereixia un mo- nument.

Terrorisme

La Vanguardia del dia 9 publica una foto d'un convent de València, on féu explosió una bomba. La fotografia va titulada així:

«Explosión de una Valencia»

Amb poques més que n'esclatin, adéu taronja!

Material no combustible

Del Mirador del dia 8, en la secció de Fets Diversos:

«Ahir a la matinada, cap a les quatre, es declarà un petit incendi en un estanc situat al número 45 del Passeig de Maragall, propietat de la vídua Oliach.»

Donada l'escassa combustibilitat de les matèries magatzemades, el foc prengué poques proporcions, no tenint necessitat d'intervenir els bombers de la Central, que acudi- ran al lloc del succés.

L'origen del sinistre fou un curt- circuit.»

Feria temps que havíem experi- mentat la manca de combustibili- tat de les matèries que ens des- patxen als estancs: tabac i llum- pins. Per tant, aquesta confirma- ció oficial ens conforta.

Boxa - Olympia Ring

Avui nit, a les 10'15, gran vetllada internacional

DELGADO - LLACH

M. DE ALFARA - ALONZO

L. LOGAN

formidable colpidor

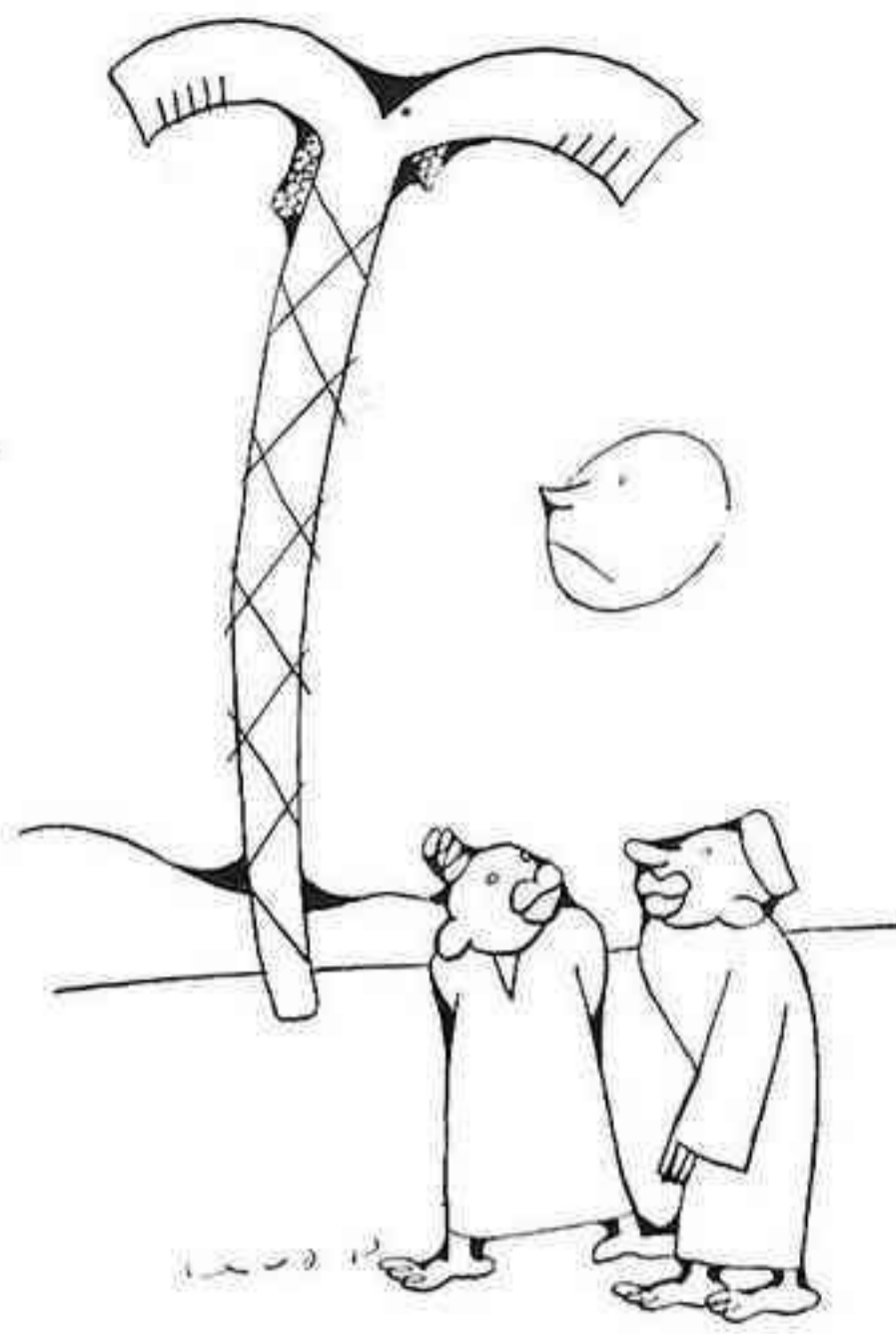
CONTRA

ANDERSON

Ex Campió d'Europa

Entrada general: 3 pessetes

XOCOLATES Amattler SON LES MILLORS

—Mira com va pujant el sol. —D'aquí un parell d'hores, ja podrà menjar ditsels.

EL BE...RNAT METGE

El melliflu i seràfic poeta Se- bastià Sánchez-Juan, es proposa ba- tre el nou llibre amb el títol de: Aigua encesa.

Segurament es tractarà d'aigua de Colònia encesa. I en aquest cas, és fàcil que els poemes ens siguin injectats per via subcutànica.

El senyor Lluís Capdevila i Mo- nucle, ha decidit explotar publi- citàriament el seu monacle conver- tint-lo en un anunci transparent. Actualment fa la «réclame» dels mitjons Molfort's. Com que li pa- guen bé aviat l'altre ull disponi- ble mostrarà un nou anunci. Quan això sigui un fet podrà dir-se amb justesa que «no hi veu de cap ull». De satisfacció, naturalment.

El senyor Llacuna ha publicat un llibre de poemes. En parlem. Ja ho crec que en parlem!

J. H. S. Foix ha descobert a Sarrià una manufactura clandestina de sífons. Els industrials desapro- piciats de Sarrià obtenen aquest pro- ducte punxant amb agulles de fer mitja l'aigua d'uns grans dipòsits en tocar les dotze batallades de la nit. Tot el barri en va ple...

Al nostre bon amic en Manuel Brunet li ha sortit un cactus al melic. Degut a aquesta contrarie- tat, s'ha vist obligat a canviar la forma de les seves insuperables armilles.

A causa de les activitats «bar- rioximesques» de l'obès recritic Se- bastià Gasch, la senyoreta Emma Maleras el va insultar en ple car- rer de l'Hospital.

Entre altres fineses li va dir, despitada: —Ves! No et vull veure mai més! Abans erets un Gasc i ara... ets un «Gascet»... Però tot s'arreglarà. Perquè fa fred, i en Sebastià Gasc ultra pre- tendre la nena, pretén un «xeviot» del seu simpàtic i refocilant papà.

La senyora Aurora Bertrana i Pi- joana té a punt de solfa un nou llibre de costums polinesis: Com s'ho fan a Tchikiiki. Com a novetat, les fulles de l'es- mentat llibre aniran ondulades «a la permanent».

El senyor Jeroni Moragas diu que no separa mai més amb dones. Ja és hora que comenci a posar seny. Val més que hi dini.

A Cassanyes se li han congelat les ungles de les mans. I n'han fet teclès de piano.

Però no sostinguts ni bemolls, eh? entenem-nos! Les seves un- gles han estat utilitzades solament per les notes llargues.

Els alemanys, ca- çats amb Führer

Berlín, 6 (una miqueta més ur- gent). — El Führer dels emblan- quinadors (perquè aquí existeix un Führer per a cada cosa) m'ha dit que el cas del corredor Stuck es pot considerar solucionat. De mo- ment, li canviaran l'ofici i el faran pintor de brocha gorda. Aquest baptisme de calç d'emblanquinador diu que serà suficient per a can- viar-li la nacionalitat. Com que jo li he exposat els meus dubtes, l'home m'ha explicat que hi havia precedents, i per si encara en dub- tava m'ha explicat el cas del propi Hitler, que quan feia d'emblanqui- nador també era austríac i, en can- vi, després del seu baptisme de calç, ha arribat allà on ha arribat. De manera que ja ho sabeu. — Corresponsal.

Berlín, 6 (encara més urgent). — El Führer de les veïnes del replà de l'escala de casa m'ha explicat que el Führer dels pastissers abri- gava una idea revolucionària. He decidit d'anar-lo a entrevistar i li he fet explicar la idea que abriga

AVIS ALS ANUNCIANTS Per a totes les ordres o instruccions que estiguin re- lacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

CALÇAT de immillorable qualitat a preus molt econòmics

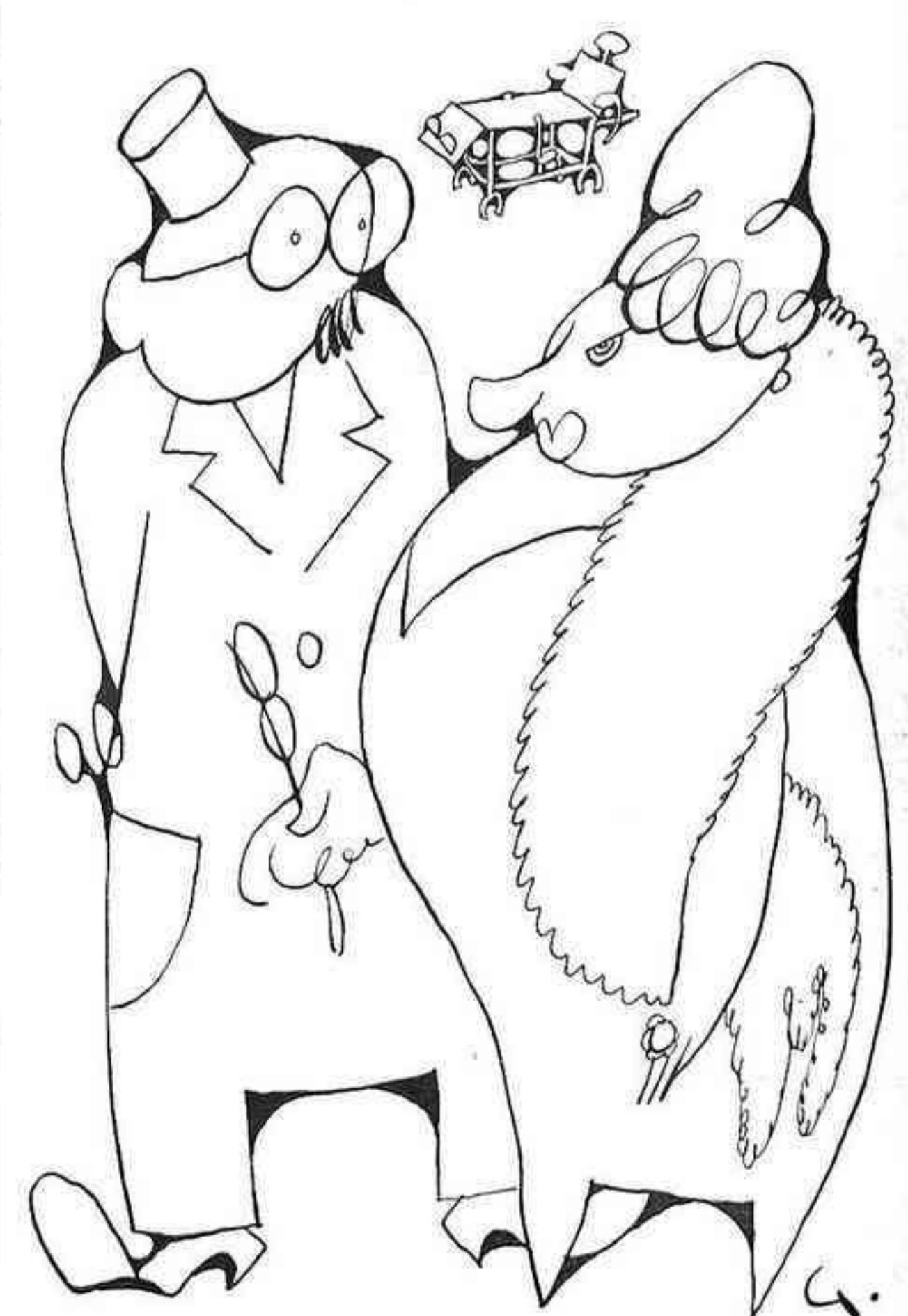
HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

a propòsit del pa. Sembla que en el successiu en tot Alemanya que- darà prohibit l'ús del pa de Viena, pel sol fet d'ésser de Viena. Li ha proposat que s'entrevisti amb el Führer dels emblanquinadors perquè, com que Viena encara és a Austria, podria ésser que tot es pogués arranjar fent que el pa, abans d'ésser pa, fos emblanqui- nador. Ha trobat que era una gran pensada. També m'ha innovat que l'anomenat pa de família només el deixaran pastar a condició que tots els avantpassats d'aquesta família fossin autènticament aris. — Cor- responsal.

Berlín, 6 (urgentment urgent). — Mentre el Führer dels cirabotes m'estava emmirallant les sabates, he tingut ocasió de saludar el Füh- rer dels formatges. M'ha explicat que un dia d'aquests es farà públic un decret prohibint el consum dels formatges de Gruyère, Rochefort i Camembert perquè no són autèn- ticament aris. Li he proposat aquell truetec d'emblanquinador-lo la nacionalitat, però no he tingut èxit. El formatge de llet de cabra el deixaran vendre a condició que cada formatge porti un certificat ari avalat per tres notaris aris que donin fe que la cabra era autèn- ticament de raça. Li he demanat si prohibiria també el consum dels formatges de Gösöl i de Sant Llo- renç dels Piteus. No m'ha pogut contestar perquè m'ha dit que ha- via de consultar el mapa. Si els dos pobles de referència són ale- manys, sembla que no els prohibi- rà. — Corresponsal.

Berlín, 6 (dues vegades urgent). — He trobat de casualitat el Füh- rer dels cocos. Diu que d'ara en- davant els cocos de l'Havana i els de Canàries quedaran prohibits i només en deixaran menjar d'ale- manys. Li he demanat com s'ho faria per a distingir-los, i m'ha respost que era molt senzill. Els cocos de l'Havana i els de Canà- ries són ovalats, i en canvi tots els alemanys de pura raça tenen el coco quadrat. — Corresponsal.

Berlín, 6 (urgentíssimament ur- gentíssim). — En arribar a casa, he trobat una comunicació del Füh- rer de l'idioma en la qual em fa saber que a partir d'aquesta data als alemanys, quan se'n vagin a dormir, els quedarà rigorosament prohibit dir «bona nit». Ho han- ran de dir en alemany. — Corres- ponsal.

OPERADA D'APENDICITIS —Se'm veurà la cicatriu, doctor? — Això depèn exclusivament de vostè.